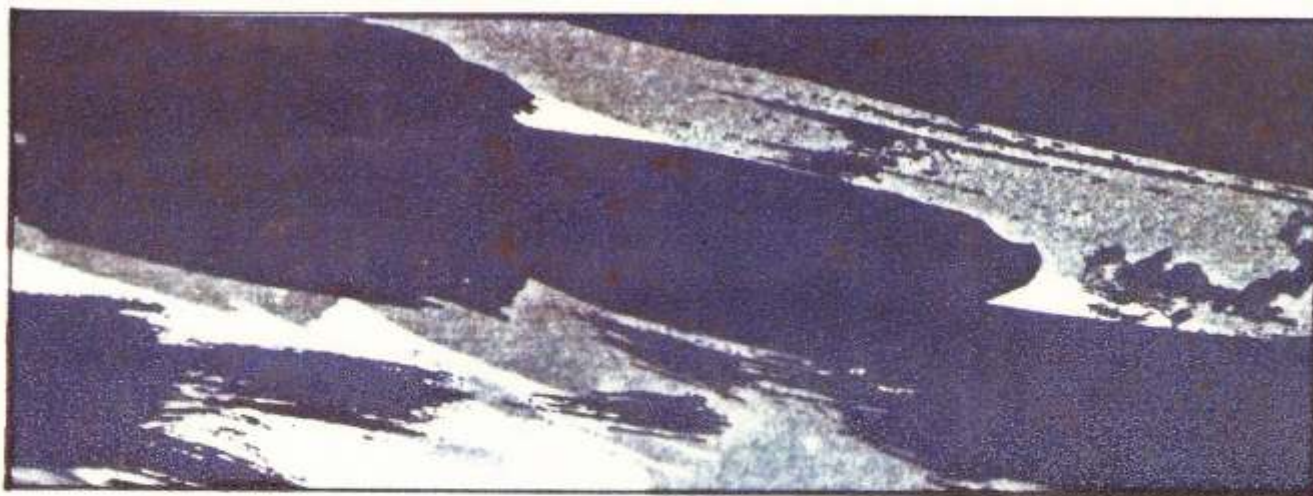

אבי ומאהר / נורית פגי

אבי ומאהר למדו יחד בבית-ספר תיכון בחדרה במשך ארבע שנים.

"את זה...?"

"לחדרה?... כן?...?"

המנהל: "אבי היה ילד טוב, גדול ונעים הליכות. המורים והתלמידים אהבו אותו מאוד... אבל מאהר היה אחר. הוא היה ערבי והיו לו בעיות. הוא היה מאוד סגור ולא דיבר הרבה... הם בוודאי נפגשו בקפיטריה, בסדנאות או בחצר בית הספר אבל הם לא היו חברים. התלמידים הערבים והתלמידים היהודים לא מתערבבים..."

"תודה..."

אחרי הלימודים אבי התגייס לצבא. מאהר התחיל לעבוד במוסך. חברו הטוב ביותר היה כריס, בן-דוד, שלמד באוניברסיטה. כריס הציע לו להצטרף לפתח ומאהר הסכים. כפעולה ראשונה החליטו השניים להרוג חייל ולקחת את נשקו.

"סיגריה, חייל?..."

"תודה..."

הם לקחו את המכוננית של כריס. כריס נהג ומאהר ישב מאחור עם אקדח... אותו יום עזב אבי את הבסיס שלו כדי לבקר את הוריו בחדרה.

"אתה יכול לפתוח את החלון קצת?..."

המורה: "העובדה ששניים מתלמידי נפגשו באותו רגע טרגי מקרית לחלוטין אבל היא בהחלט קשורה לאופן שבו אנו חיים כאן... הרצח הכאיב לי כי הכרתי את שניהם ושניהם אבדו. כי הרוצח, מה שווים חילו? ... אבל אני לא מאמין שהוא היה מלא שנאה ואני לא שונא אותו... זו מלחמה."

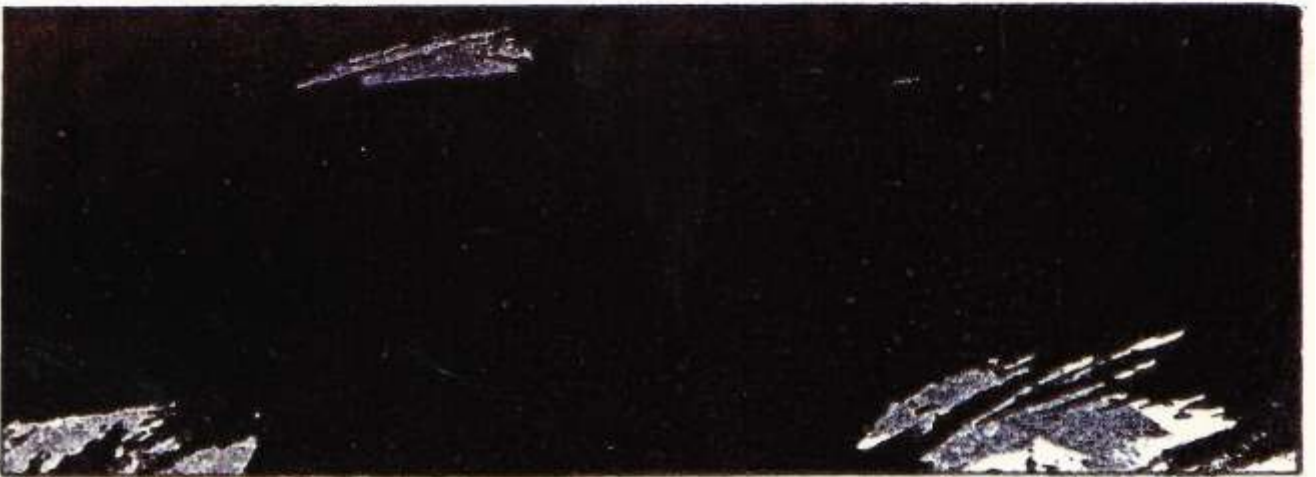
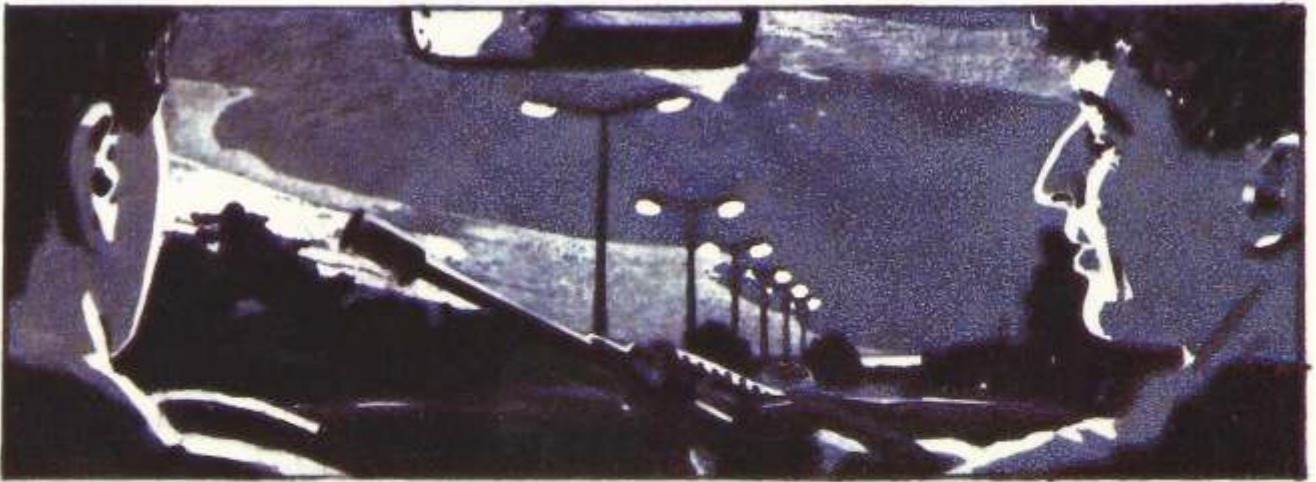
"מהר, כאן..."

אביו של אבי: "... זה לא האויב מעבר לגבול שהוא הכי מסוכן. זה הנער שגדל כאן, שמדבר עברית, שלמד עם בני... הם גדלים ביננו והורגים אותנו!..."

"זזנר..."

אביו של מאהר: "... ידענו שהם למדו יחד אבל במשפט מעולם לא שאלו את מאהר אם הוא הכיר אותו. זה לא היה חשוב..."

נראה אם כן שאבי ומאהר נפגשו פעם אחת אך לא זיהו זה את זה. אולי מכיוון שהשמש כבר שקעה והיה מאוד מאוד חשוך.